

»Tæppe 1«

Panel nr.	Syet til minde om	Født	Død
001	David Frisholt	1958	1989
002	Arne F. Kierkegaard	1939	1985
003	Steen Winter	1951	1986
004	Lindy Andersen	1946	1986
005	Sjenner	1952	1986
006	Peter Just Leudesdorff	1941	1986
007	Jens Helger	1957	1989
008	Hertha	1959	1989

001	002	003
	003	
005	006	007
		008

001

David Frisholt

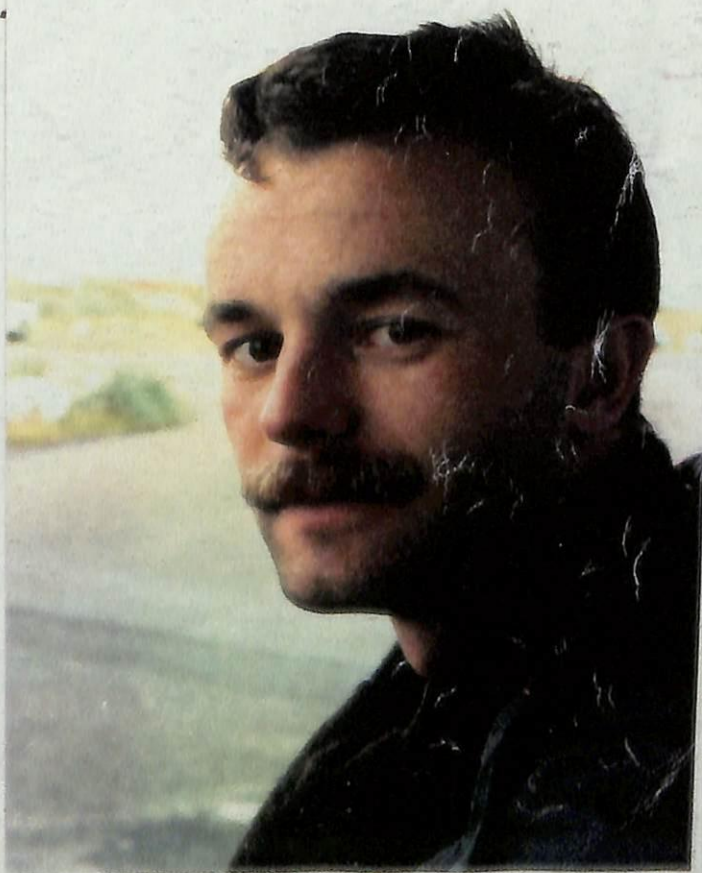
1958

1989

... And he
like all great souls
lived and loved conscious every day
of the price which is
DEATH.....

Kim David Frisholt

Født København 12.9.1958. Den ældste af to brødre. Forældre skilt 1964. Østre Borgerdyd Gymnasium 1974. High school ophold i Oregon 1975-1976 (AFS). Korsanger fra 1976. Student fra ØB 1978. Værnepligt 1979. Lægestudium begyndt 1979. Kirkesanger fra 1980. Sangundervisning fra 1980. Italienske studier fra 1981. Formentlig smittet (81) 82.

Ansæt 4 mdr. på Tromsø Sygehus 1984. Aktiv i Radio Rosa og AIDS-Basisgruppe 1984.

HIV-diagnose stillet i 1985.

Udvekslingsstudier St. Ursula Hospitalet, Bologna 1987.

AIDS-diagnose stillet december 1987.

Sprogskole i Rom 1988.

Tjener til sine studier ved arbejde i børnehaver og i kirkekor, som hjemmehjælper, ved undervisning på husholdningsskole, sygeplejerskole og optikerskole og ved hospitalsvakter.

Fra 1986 vanskeliggør sygdomsudviklingen i lange perioder studierne. Er i årene 1986, 87 samt 1988 i behandling på Hvidovre Hospital, men søger tillige alternativ behandling og psykologstøtte. Det er nødvendigt med sabbat-perioder, som udnyttes til at samle kræfter og dyrke interesser (sang, musik, sprog, dans, litteratur, rejser, tegning, akvarel og sport) og til at udvikle nye udfoldelsesmuligheder - alt med sigte på at berige sit korte liv, mest muligt.

Rejser hvert år mellem 1975 - 1988, undtagen 1982 og 1986, i Europa, fortrinsvis Italien, Grækenland, Holland og Norge.

Må modvilligt, svækket af sygdom, opgive studierne midt i 7'ende semester 1988, og vælger i december samme år at sige nej tak til yderligere behandlingstilbud, fordi livskvaliteten ikke forbedres derved. Da livskvaliteten uden behandling er lige så ringe, eller mere præcist meningsløs dårlig, vælger David at vende hjem for at slutte sit liv i sit barndomshjem.

David dør i d. 2.1.1989, i fred og værdighed omgivet af sine kære.

Overalt og i alle forhold var han respekteret for sin faglige dygtighed, afholdt for sin menneskelighed, lydhørhed og hjælpsomhed, beundret for sin ukuelighed og sit livsmød, elsket for sin åbenhed, humor og fairness.

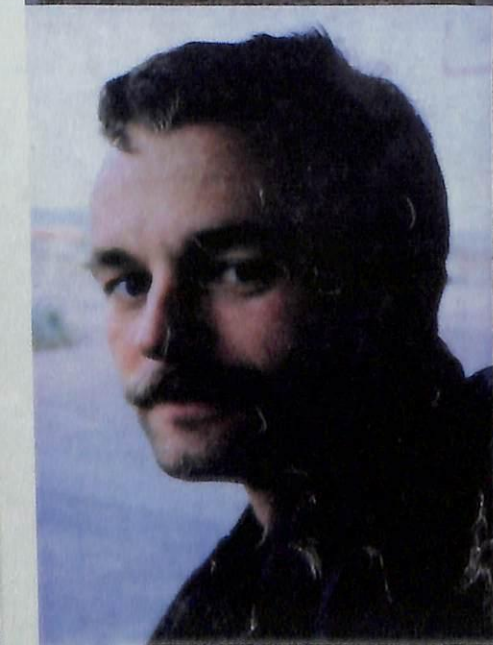
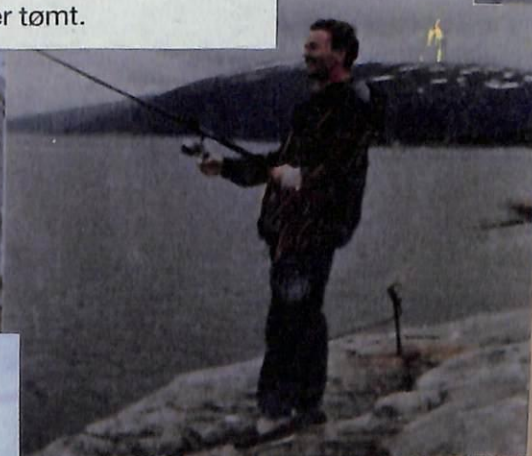
TIL MIN SØN DAVID

Så vi
den dråbe der tøvende faldt
det øjeblik der skilte?
Nys var du - nu er du
ikke mer'
og dog er du lige her?
en evighed vil intet ændre
i vor tanke
står du
klædt i morgenlys og bløde månenætter
yngling
går du
på blomsterbund
imellem mørke ranke
stammer
David
lyttende der
søgende Pan
fandt du dit skæbnetræ
rakte efter en sjælden frugt og bed
med åbne øjne
»Se, Gudinde, min kærlighed
er en anden kærlighed
er jordbær og champagne
i mit blod
lokker til dans
Gudinde, velsign min glæde!«
Og himmelen var lys og sød
over unge drømme
du greb dit liv så stærkt
med begge hænder
holdt det
fast i tømme.
Og ingen vinde varsled
og ingen fugle skreg
kun træet kendte
den mistelten
som skulle kende dig.

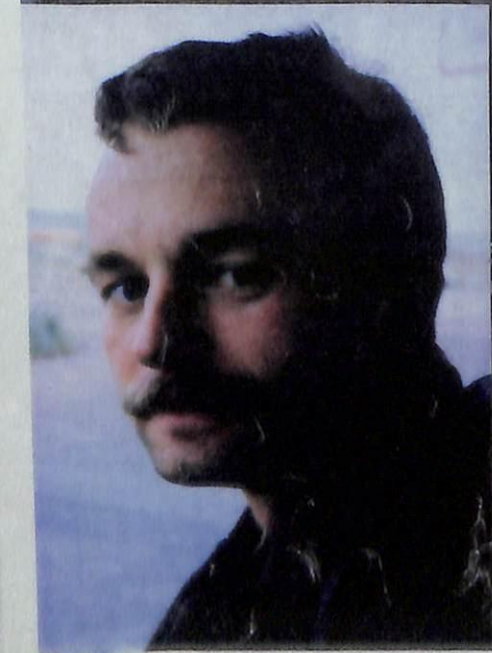
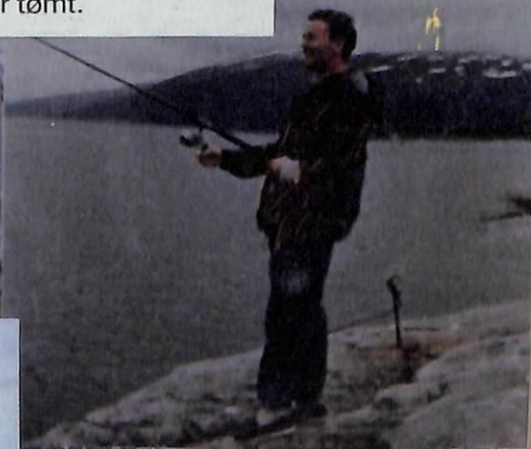
Tidligt kendte du vejen
du var tvungen at gå,
tidligt måtte du kæmpe
bittert med at forstå
gudernes grusomme lege,
menneskers mærk'lige lov,
gik dine modige veje
gennem din skæbneskov.
Sent lod du smerten eje
et hjørne af din jord,
sent lod du kroppens pinsler
styre dit hjertes ord.
Ukuet så vi dig byde
skæbnen op til dans,
så dig hver dag flette
af små ting en blomsterkrans.
Gavmildt gav du din glæde
fik os tit til at le,
le, så vi glemte at græde
for *det*, der snart måtte ske,
det, som ængster os alle.
mørket vi venter på,
stemmen vi hører kalde,
når livet sættes i stå.
Nænsomt holdt vi i hånden
som dengang, du var dreng,
fulgte sammen drømmen
over en sommereng.
Men drømmen måtte jo briste
og kræfterne blive små,
og hver gang snart den sidste
og alting så svært at forstå.
I dine øjnes dybder
gik skræmte, stumme dyr
på fjerne, gemte marker,
hvor dagen aldrig gryr,
hvor angstens tjørnerødder
men også trøstens liljer gror -
som kærlighed og smerte -
op af den samme jord.
I dine brune øjne
vandt du og jeg den fred
som er din hjertegave
jeg lever livet med.
Og kroppens spage flamme
brændte langsomt ned og ud
en brise fandt dit trætte sejl
og bar dig hjem til

En dråbe der tøvende faldt
Et øjeblik der skilte intet og alt.
Så har du da længtes
så har du da leet
så har du da danset og drømt
en kærlighed sanset
et livsbæger tomt.

En dråbe der tøvende faldt
Et øjeblik der skilte intet og alt.
Så har du da længtes
så har du da leet
så har du da danset og drømt
en kærlighed sanset
et livsbæger tømt.

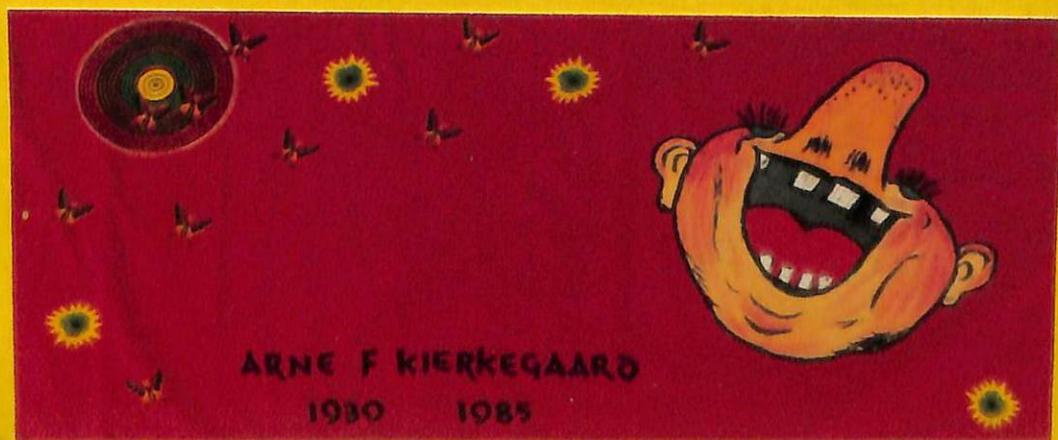

002

Arne F. Kierkegaard

1939

1985

Arne Kirkegaard

Min bror, Arne Kirkegaard, døde den 15. August 1985, 46 år gammel. Han var lærer og en stor naturelsker. Han tilbragte nogle år i Afrika, hvorfra han hjembragte mange minder, bl. a. det stof hvoraf jeg har klippet sommerfuglene og solene til navnetæppet. Det storgrinene ansigt har Arne selv tegnet. Det er et kasseret udkast til et banner, eet blandt mange, som han tegnede til Børneteaterfestivlaen, der afholdtes på hans skole i 1981.

At få lov at sy dette tæppe, var som at få en ekstra tid sammen med Arne, men han vil altid være med i mine tanker. Vi havde så mange stunder sammen, og delte mange glæder. Vi nød også at være stille i hinandens selskab.

Han var så levende med i meget af mit liv, derfor er tomrummet efter ham så stort.

Good

004

Lindy Andersen

1946

1986

LINDY ANDERSEN 1946 - 1986

Der kan skrives meget om Lindy. Han var elsket overalt hvor han kom. Der var altid fest hvor han var.

I sit daglige arbejde som steward spredte han glæde og venlige smil, var der nogen der var nervøs under flyvningen, fik han dem hurtigt til at tænke på noget andet.

Mit kendskab til ham var af en noget ellers overfladisk grad, jeg var tjener på en af byens discoteker og han var gæst. Jeg nød at se ham more sig, og andre, og da han begyndte at tale med mig, et "veninde" forhold der opstod med tiden, var jeg helt tryllebundet af hans fantastiske humor.

Min grund til at lave et panel er lidt alternativ:

Idag bor jeg sammen med Kristian og er meget glad for ham, han var Lindy's samlever igennem 7 år. da jeg mødte Kristian var han stadig meget tynget af den bratte slutning deres forhold fik. Kristian havde været ved Lindy's side under hele sygdomsperioden, og den var lang. Sammen var de taget på ferier og prøvede at få den sidste tid så intens sammen som muligt.

Kristian var ligeledes sammen med Lindy ved dødsøjeblikket, han overnattede på hospitalet de sidste 3 døgn.

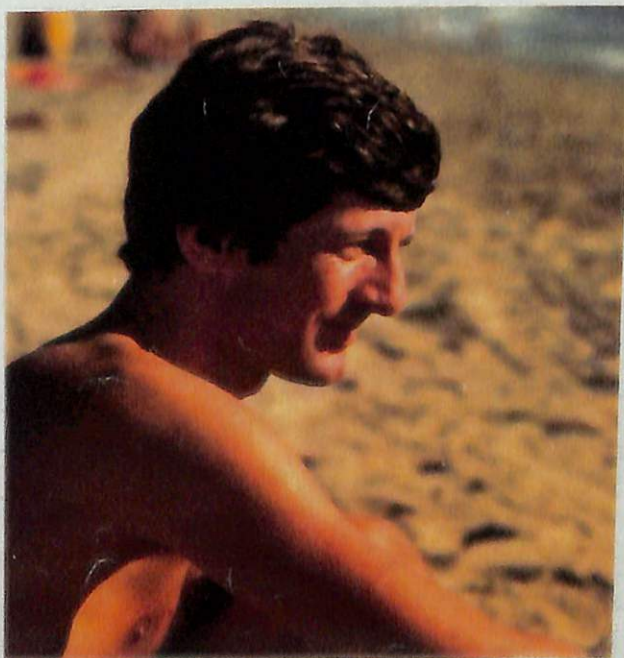
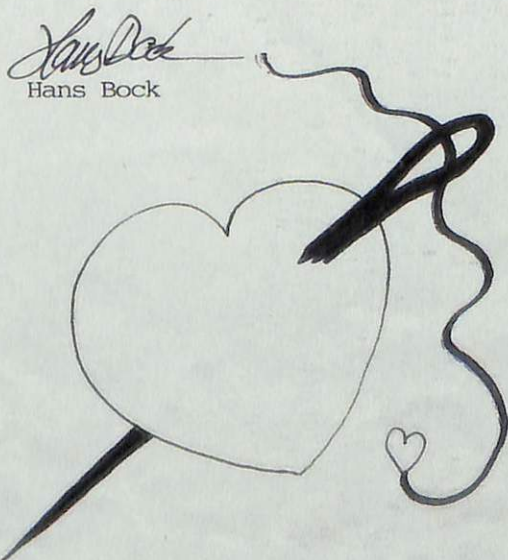
Som følge af det meget nære forhold og den lange sygdomsperiode (ca. 2 år) var Kristian ikke et "helt" menneske da jeg lærte ham at kende, han var stadig efter 1 år hårdt medtaget over tabet.

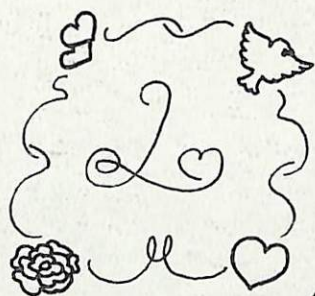
Vi fik i fællesskab talt sorgen ud og valgte ikke at, på nogen måde, glemme Lindy. Da jeg så hørte om "Navne-projektet" syntes jeg at det var den smukkeste måde man kunne mindes Lindy, så Kristian og jeg satte os ned og komponerede et panel som jeg lavede, med stor støtte fra Steven Rotherforth.

Jeg vil aldrig glemme de hyggelige timer ved "symøderne" og alle de søde mennesker der sammen med os skabte dette fantastisk smukke mindesmærke over alle disse alt for unge mennesker der måtte dø en al for tidlig død, på grund af en sygdom ingen kunne fjerne, og som stadig i skrivende stund er en gåde for mange.

Kristian og jeg håber begge at disse tæpper vil få folk til at forstå at AIDS er en sygdom vi ikke må glemme og vi altid bør tage forbehold imod.

MAN KAN IKKE TIE AIDS VÆK.

Indy's ynglingsblomst var
"Hvid Rose". Et af hans ynglings-
udtryk var:

"Giv mig smykker, jeg fryser"

Vi valgte derfor at sy en hvid rose af hans T-shirts og
uniformsskjorter, for derefter at smide et væld af
similistene over rosen.

Guldet i bogstaverne stammer fra et af Lindy's karnevals-
kostumer.

Den grønne bundfarve er "håbets farve" for at lægerne
snart kan stoppe denne grusomme sygdom.

Kristian & Hans

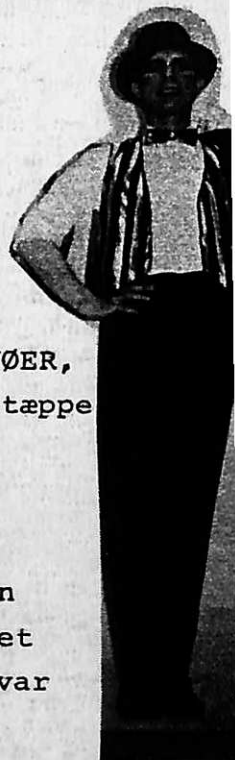
005

Sjenner

1952

1986

Dette NAVNEPANEL har hele familien været fælles om.
D.v.s. MOR-SØSKENDE-SVOGRE-SVIGERINDE-NIECER OG NEVØER,
alle har syet deres lille ting på tæppet, så dette tæppe
blev syet med tanker-tåre og tråd.

Vores lillebror SJENNER var indtil sygdommen AIDS
fik taget i ham - et udadvendt elsket og hjælpsomt
menneske. Han hjalp unge som gamle, og ventede ingen
gengæld. Under sygdomsforløbet følte vi os alle meget
afmægtige. Vi nægtede at se sandheden i øjnene, og var
sammen med SJENNER dag og nat.

SJENNER var den yngste i en søskendeflok på 5, og
vi var alle meget stærkt knyttet til hinanden. Vi
tænker på ham hver eneste dag, og prøver at glæde os
over de dejlige og morsomme timer vi alle havde sammen
med ham.

MED SJENNERS EGNE ORD UNDER SYGDOMMEN:

TÆNK JER OM - JEG FIK INGEN ADVARSEL OG RÅD.

*Den store glæde du gav til alle
vi tænker på dig hver eneste dag
du kom, når vi lod dig kalde
indtil sygdommen dig fik tag
med hver eneste sting på dette tæppe
vi håber vore tanker til dig vil række
Kærligst Mor, Søskende,
Svigerinde, Svogre
10 Niecer og Nevøer.*

1-12-89.

007

Jens Helger

1957

1989

JENS HELGER 1957 1989

Jens Helger.
f,d,26.6 .57. død d.7.9. 89.

Hvorfor deltage i navneprojektet. Har det nogen betydning og hvad er meningen med det? Det har haft stor hjælp for os efterladte, det er ligesom om man gør noget for den afdøde og dermed sig selv, desuden giver det en stor støtte midt i sorgen at møde andre i samme situation. Men det er også et håb om at bringe et budskab videre og en advarsel. Et budskab om den frygtelige sygdom AIDS.

AT døden kan være smuk har min søn bevist for mig mine tre børn og hans ven. Vi besøgte ham hver dag i en måned, da han var indlagt på et hospital i London. Han boede i London efter sin uddannelse som arkitekt og virkede som sådan der. For ca. et år siden, som 31-årig fik han konstateret sygdommen, men passede sit arbejde indtil det sidste. Vi var i den heldige situation at vi kunne besøge ham hver dag på hospitalet. Her mødte vi fra lægers og personalets side en utrolig medfølelse og en opofrende pleje. Selv var Jens klar over han skulle dø, han talte med os om det og bad os om ikke at sørge, at samle hans venner ved bisættelsen, helst med champagne og jazz-musik. En dag jeg sad hos ham sagde han, det er smukt at dø. Han arrangerede ting for os, bad os om at gå i teatret eller koncert, og fortalte hvor han syntes vi skulle spise. Han holdt modet oppe hos os og sig selv, alt mens han blev svagere og svagere.

Vores samtaler med ham og vores erkendelse om døden samt vores indbyrdes forhold har gjort alting lettere, ja gjort, at vi er i stand til at bære savnet af vores elskede Jens. Vi har mærket, hvor vigtigt det er for alle parter at tale om ham og mindes alle de lyse og gode stunder vi har haft med ham.

008

Hertha

1959

1989

HERTHA

Hertha hed Brian Ohnmacht Olsen. Ham mødte jeg i 1977.
Han introducerede mig til BBF (Bøssernes Befrielses Front).
Den anarkistiske ikke-voldelige anti-autoritære kamp mod
sexual undertrykkelse.
Han lærte mig at kæmpe sammen med andre undertrykte grupper,
at være åben og ærlig om hvem man er. Jeg savner ham.

Vores kærlighed til livet, mænd og musik har altid været tæt
knyttet sammen. Idag ved jeg at jeg altid vil elske ham og
at han er en af de mange stjerner på himlen eller i paradiset.
Jeg ved at vi vil mødes igen og igen.

Hertha, du ved at jeg savner dig, for vi fik aldrig sagt
"PÅ GENSYN", men jeg håber at rejsen til paradiset var dejlig,
i det mindste smertefri.

P.S. Hils de andre, du ved hvem jeg mener!

EPOXX (MICHAEL COHN)

P.P.S. Hils de andre og sig at det gør ondt. Forleden dag
kom en af mine klassekammerater og sagde at han var sprunget
ud som bøsse, så helt forgæves er bøssekampen ikke. Vi ses.